

Privind la Isus

Privind la Isus

"Noi îl vedem pe Isus încununat cu slavă și cu cinste" (Evrei 2.9)

Privim noi țintă spre cer? Vai, ce inimi schimbătoare avem! Cît de superficiale și nehotărîte sînt aceste inimi! Duhul Sfînt îndreaptă totdeauna privirile noastre spre Domnul Isus și vrea să le țină fixate spre El. Scopul obișnuit al Duhului este de a-L descoperi și de a-L slăvi pe El.

Este un lucru bun să sfîrșim cu noi înșine și să fim răpiți cu Domnul Isus Hristos în cer. Avem dreptul să ne uităm păcatele, avem dreptul să uităm orice altceva, în afară de Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul nostru scump.

Felul în care apostolul îi sfătuiește pe credincioșii evrei să se lepede de orice îi împiedică, fie păcat, fie greutate, este de subliniat: este ca și cum le-ar arunca departe de ei, ca pe niște greutăți nefolo-sitoare (Evrei 12.1). Și, de fapt, cînd ochii noștri sînt îndreptați spre Domnul Isus Hristos, nimic nu ne este mai ușor. Dimpotrivă, nimic nu este mai imposibil, dacă ochii noștri se depărtează de la El.

Vreau să vă îndemn cu stăruință să priviți mereu la Domnul Hristos, ca să fiți asemenea Lui aici, pe pămînt. Nu este nimic altceva care să umple sufletul de binecuvîntare și de încurajare sau care să-l sfințească, decît să fii ocupat de acest lucru, nimic care să dea un sentiment mai viu al dragostei divine.

Să facă Dumnezeu să ne apropiem de El pentru a-L adora, pentru a ne hrăni și a trăi din El, întemeindu-ne în același timp pe sîngele Lui prețios. Socotiți-L la dreapta lui Dumnezeu, acum, pe El care a fost aici pe pămînt Omul umil și răbdător, dar pe care Dumnezeu ni-L dă ca țintă în slava Sa, ca să ne păzească inimile noastre de orice rău, într-o lume de nebunie și mîndrie.

Cînd sîntem preocupați cu Domnul Isus Hristos, micimea a ceea ce sîntem și a tot ceea ce am făcut rămîne în umbră, iar Domnul Isus Hristos singur este scos în evidență.

Este un pericol să fii prea mult preocupat cu răul; acesta nu înprospătează și nu face să progreseze sufletul. „Feriți-vă de orice aparență a răului" (1 Tesaloniceni 5.22), dar ocupați-vă voi înșivă și faceți-i și pe alții să se ocupe cu Domnul Hristos. În felul acesta, răul nu va deveni mai puțin rău, însă va avea un preț mai mic, comparat cu puterea binelui în care rămîne sufletul.

Privind la Dumnezeu, sufletul se ridică deasupra stîncilor și a colțurilor ascunse sub apă; este tot atît de ușor să mergi pe o mare înfuriată ca și pe o mare liniștită.

Dacă Domnul Hristos este viața mea, Persoana Sa și lucrurile cerești devin scopul vieții mele. Orice creatură trebuie să aibă o țintă; Dumnezeu are privilegiul suprem de a nu avea nevoie. Lui îi poate plăcea o anumită țintă, dar eu nu aș putea trăi fără o țintă, întocmai ca și fără hrană. „Noi toți privim cu fața descoperită ca într-o oglindă slava Dom-nului și sîntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului" (2 Corinteni 3.18). Această viață are o țintă prețioasă și per-fectă: este Domnul Isus Hristos în slava Sa.

Știm că oricît de dulce ar fi părășia cu sfinții, există în bucurii și în întristări o intimitate cu Domnul Isus Hristos, o părășie cu El, o dependență intimă de aprobarea Lui, la care nu poate participa nimeni altul. Inima care le cunoaște n-ar putea să se lase lipsită de aceste experiențe.